Expunere de motive la propunerea legislativă

pentru modificarea și completarea Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public

1. Necesitatea intervenției legislative. Protejarea finalității Legii nr. 544/2001

Legea nr. 544/2001 a fost adoptată pentru a garanta transparența administrației și accesul efectiv al cetățenilor la informațiile de interes public. În practică, au fost însă semnalate situații în care mecanismul legal este utilizat într-un mod care se îndepărtează de această finalitate: același petent formulează, într-un interval scurt, un număr foarte mare de solicitări către mai multe primării, uneori de ordinul sutelor într-o lună sau chiar al miilor, solicitând volume extinse de documente, informații aferente unor perioade îndelungate ori date care trebuie identificate în arhive și evidențele mai multor compartimente.

În practică au fost semnalate dificultățile administrative generate de asemenea solicitări și riscul afectării activității curente a autorităților locale. În unele situații semnalate, volumul cererilor impune mobilizarea unui număr semnificativ de funcționari pentru identificarea, verificarea, selectarea, anonimizarea și comunicarea documentelor. Aceste operațiuni pot întârzia sau afecta îndeplinirea atribuțiilor obișnuite ale instituției. Au fost semnalate și situații în care un număr foarte mare de solicitări este urmat de acțiuni în instanță întemeiate pe pretinsa nesoluționare a acestora, precum și de solicitări de penalități ori de daune materiale sau morale, inclusiv în temeiul art. 22 alin. (2) din Legea nr. 544/2001.

Privite împreună, asemenea practici pot crea riscul ca procedura de acces la informații să fie utilizată nu doar pentru obținerea informațiilor, ci și ca instrument de presiune și de obținere a unor beneficii patrimoniale.

Expunerea acestor situații nu reprezintă o prezumție de rea-credință cu privire la orice solicitant care formulează cereri numeroase sau se adresează instanței, ci justifică instituirea unor garanții legale aplicabile numai în situații clar delimitate. Dreptul de acces trebuie exercitat într-un cadru care să permită atât transparența administrației, cât și continuitatea serviciilor publice. În acest echilibru trebuie protejat accesul cetățeanului la informații, fără ca soluționarea unor solicitări excesive să consume resursele necesare serviciilor pe care autoritățile au obligația să le ofere tuturor cetățenilor. Funcționarii publici sunt plătiți din fonduri publice pentru îndeplinirea atribuțiilor legale ale instituției, timpul lor nu poate fi absorbit, fără limită, de operațiuni care depășesc obligația de identificare și comunicare a informațiilor existente.

În acest context, o preocupare tot mai importantă o reprezintă utilizarea instrumentelor de inteligență artificială și a sistemelor automatizate pentru generarea, într-un timp foarte scurt, a unui număr ridicat de solicitări, uneori cu liste foarte ample de întrebări, indicatori, perioade, contracte, operațiuni și categorii de documente. Astfel de instrumente permit formularea aproape instantanee a unor cereri extrem de detaliate și fragmentate, a căror redactare ar presupune, în mod obișnuit, un timp considerabil de documentare și de muncă umană. În schimb, soluționarea lor nu se realizează automat: fiecare informație trebuie identificată în evidențele instituției, verificată, corelată cu

documentele relevante, examinată din perspectiva excepțiilor legale și, după caz, anonimizată sau extrasă din arhive și sisteme diferite.

Se creează astfel o disproporție evidentă între viteza și amploarea cu care pot fi generate solicitările și timpul efectiv necesar autorității pentru a le soluționa. O instituție publică nu poate procesa într-un ritm comparabil cu cel al unui sistem automatizat mii de solicitări sau mii de puncte de informație distincte, fără ca activitatea curentă și serviciile pe care trebuie să le asigure cetățenilor să fie afectate.

Această abordare este în concordanță cu art. 14 și art. 15 din Codul civil, care consacră exercitarea drepturilor cu bună-credință și interzic exercitarea excesivă și nerezonabilă a unui drept, contrar bunei-credințe. Aceste norme nu sunt propuse ca temeiuri autonome de refuz al accesului la informații, ele reprezintă repere generale pentru reglementarea unor modalități proporționale de exercitare a dreptului și pentru prevenirea deturnării sale de la scopul legal.

În jurisprudența națională au fost analizate situații în care cereri numeroase, referitoare la documente similare și perioade care se suprapuneau, au fost apreciate, în circumstanțele concrete ale cauzei, ca reprezentând o exercitare abuzivă a dreptului. Cu titlu de exemplu, Decizia nr. 5061/2009 a Curții de Apel Craiova a avut în vedere numărul mare de documente și caracterul repetitiv și suprapus al solicitărilor. Hotărârea nu instituie un refuz automat pentru cererile numeroase, ci subliniază importanța examinării contextului concret.

2. Cererile vădit disproporționate și reperele europene – art. 7[1]

Volumul unei solicitări nu poate constitui, prin el însuși, un motiv de refuz. Există însă situații excepționale în care numărul documentelor, întinderea perioadei, dispersia acestora în arhive și compartimente, numărul datelor distincte ce trebuie verificate și operațiunile de anonimizare sau separare fac ca sarcina administrativă să devină vădit disproporționată. Dacă această sarcină afectează în mod semnificativ atribuțiile instituției, continuitatea serviciilor publice sau soluționarea solicitărilor celorlalți cetățeni, legea trebuie să permită o soluție motivată și proporțională.

Necesitatea unui asemenea mecanism este susținută de repere europene. Art. 5 alin. (5) din Convenția Consiliului Europei privind accesul la documente oficiale (Convenția de la Tromsø) permite respingerea cererilor vădit nerezonabile; Raportul explicativ, pct. 52–53, indică inclusiv volumul și caracterul repetitiv al solicitărilor care pot împiedica activitatea autorităților. România nu este parte la Convenție, astfel încât aceasta este invocată ca reper comparativ, nu ca obligație convențională directă. Art. 6 alin. (3) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 prevede identificarea unei soluții echitabile atunci când cererea privește un număr foarte mare de documente, iar art. 4 alin. (1) lit. b) din Directiva 2003/4/CE admite, în materia informațiilor despre mediu, respingerea cererilor vădit nerezonabile.

În cauza T-2/03, Verein für Konsumenteninformation/Comisia, Tribunalul Uniunii Europene a analizat posibilitatea ca sarcina administrativă excepțională să fie pusă în balanță cu interesul accesului la documente. Relevanța acestei jurisprudențe constă în exigența unei examinări concrete și a identificării, pe cât posibil, a unor soluții alternative, nu într-o permisiune generală de a refuza solicitările ample.

În consecință, art. 7^1 propune criterii de apreciere care se au în vedere, după caz, în funcție de circumstanțele concrete ale solicitării: volumul documentelor, numărul și natura datelor solicitate, perioada vizată, numărul cererilor formulate într-un interval de 30 de zile și operațiunile necesare pentru protejarea informațiilor exceptate și a datelor cu caracter personal. Criteriile nu trebuie îndeplinite cumulativ, autoritatea urmând să evalueze volumul real de muncă și impactul asupra activității sale, să informeze solicitantul și să îi ofere posibilitatea restrângerii sau precizării cererii. Refuzul poate fi total sau parțial numai printr-un răspuns motivat, iar partea separabilă care poate fi comunicată fără sarcina disproporționată trebuie furnizată.

3. Publicarea online și comunicarea prin link – art. 5 alin. (6)

Art. 5 alin. (1) din Legea nr. 544/2001 stabilește categoriile de informații care trebuie comunicate din oficiu, iar alin. (4) lit. a) recunoaște publicarea pe pagina proprie de internet ca modalitate de asigurare a accesului. Atunci când informația solicitată este deja publicată și menținută efectiv la dispoziția publicului, transmiterea unei copii individuale poate repeta o operațiune deja realizată prin publicare, fără să adauge un beneficiu real accesului.

În forma actuală a Normelor metodologice aprobate prin H.G. nr. 123/2002, art. 21 alin. (4) prevede indicarea sursei și transmiterea unei legături active către pagina de internet, însă alin. (5) permite retransmiterea informației în scris, pe suport electronic sau hârtie, la solicitarea expresă a persoanei. Inițiativa clarifică raportul dintre publicarea din oficiu și cererea individuală ulterioară: un link funcțional, direct, gratuit și efectiv poate satisface obligația de comunicare, fără obligația de a transmite separat copii ale informației deja publicate. Dacă linkul nu funcționează, nu conduce la informația solicitată ori accesul nu este efectiv și gratuit, autoritatea trebuie să asigure accesul printr-o altă modalitate prevăzută de lege.

Soluția are repere în art. 3 alin. (4) lit. a) din Directiva 2003/4/CE, aplicabilă informațiilor despre mediu, care permite punerea la dispoziție într-o altă formă atunci când informația este deja publică și ușor accesibilă. Un reper similar se regăsește în art. 6 alin. (3) din Convenția de la Tromsø, care permite îndrumarea solicitantului către o sursă alternativă ușor accesibilă, inclusiv o pagină de internet. Aceste texte sunt folosite ca repere de tehnică legislativă și nu sunt prezentate ca obligații direct aplicabile în toate cererile întemeiate pe Legea nr. 544/2001.

Pentru ca soluția să fie coerentă, normele metodologice trebuie corelate, în special art. 21 alin. (5), astfel încât să nu reintroducă obligația de retransmitere a copiilor în cazurile în care legea consideră suficientă comunicarea printr-un link care îndeplinește condițiile stabilite.

4. Consultarea fondurilor documentare foarte mari – art. 11^2

Art. 11 din Legea nr. 544/2001 reglementează accesul la fondul documentaristic pentru persoanele care efectuează studii și cercetări și prevede realizarea copiilor în condițiile art. 9. Legea nu reglementează însă distinct situația în care solicitarea privește un fond documentar foarte mare, alcătuit din numeroase dosare, registre sau volume, dispersate în mai multe arhive, sedii ori compartimente, iar identificarea, examinarea, reproducerea și transmiterea tuturor copiilor presupun operațiuni administrative de amploare.

În asemenea situații, consultarea efectivă a documentelor la sediul autorității sau în spațiul în care acestea sunt păstrate poate constitui o modalitate suficientă de asigurare a accesului. Art. 11^2 stabilește criterii obiective pentru identificarea volumului documentar foarte mare și obligă autoritatea să informeze solicitantul cu privire la documentele identificate sau estimate, locul, programul și condițiile consultării. Consultarea poate fi organizată în mai multe sesiuni, dar într-un interval rezonabil și în condiții care să permită examinarea efectivă.

Elementul esențial al prevederii este derogarea expresă de la art. 11 alin. (2): în situația specială reglementată, consultarea efectivă este modalitatea suficientă de acces, iar autoritatea nu are obligația de a reproduce și furniza copii ale documentelor supuse acestui regim, nici în timpul și nici ulterior consultării. Fără această precizare, consultarea ar putea fi interpretată doar ca o etapă preliminară, urmată de obligația de multiplicare a întregului fond documentar, ceea ce ar lipsi mecanismul de efect util.

Soluția este însoțită de garanții: documentele trebuie puse efectiv la dispoziție; programările nu pot face consultarea imposibilă sau excesiv de dificilă, informațiile exceptate se tratează potrivit art. 12 și 13, iar accesul la partea neexceptată se asigură atunci când aceasta poate fi disociată. Art. 6 din Convenția de la Tromsø și Raportul explicativ, pct. 54–55, constituie repere comparative privind forma de acces și posibilitatea consultării în condiții rezonabile.

De asemenea, Directiva 2003/4/CE oferă, în materia informațiilor de mediu, un reper suplimentar pentru principiul accesului efectiv la conținut, fără a impune reproducerea într-un anumit format în orice împrejurare.

5. Clasarea cererilor reiterate și abuzive, precum și a cererilor pentru care identitatea solicitantului nu este confirmată – art. 6 și art. 7^2

Legea nr. 544/2001 nu prevede în mod expres o procedură distinctă de clasare a cererilor prin care aceeași persoană solicită din nou aceleași informații sau documente, deși acestea au fost deja comunicate ori accesul efectiv a fost asigurat. Art. 9 alin. (2) reglementează solicitarea de informații noi privind documentele aflate în posesia autorității, dar nu oferă un temei procedural suficient de clar pentru situația reiterării identice a unei solicitări deja soluționate. Noul art. 7^2 instituie acest temei în legea specială, fără a recurge la aplicarea prin analogie a O.G. nr. 27/2002.

Clasarea cererii reiterate este justificată numai dacă obiectul și informațiile solicitate sunt aceleași, iar autoritatea a comunicat deja informațiile sau a asigurat accesul efectiv. Acest mecanism privește reiterarea unei solicitări deja soluționate, nu simplul fapt că aceeași persoană formulează mai multe cereri într-un interval scurt. Situația distinctă a mai multor cereri formulate într-un interval de 30 de zile, inclusiv atunci când acestea privesc obiecte diferite, este evaluată în ansamblu, potrivit art. 7^1 alin. (2) lit. d), prin raportare la volumul total al informațiilor și la efortul administrativ necesar. Mecanismul clasării cererii reiterate nu se aplică atunci când solicitantul indică împrejurări obiective care arată că accesul anterior nu mai este efectiv, că informațiile au fost incomplete sau că sunt solicitate informații noi, actualizate ori aferente unei perioade diferite. În actul de clasare trebuie indicate cererea inițială și modalitatea concretă prin care a fost asigurat accesul.

Totodată, autoritatea trebuie să poată clasa cererile al căror conținut depășește limitele unei comunicări instituționale acceptabile prin injurii, expresii obscene sau licențioase, amenințări ori formulări vădit jignitoare, insultătoare sau degradante. În asemenea situații, textul permite ca instituția să nu extragă și să nu prelucreze eventualele solicitări de informații inserate în conținutul abuziv. Garanția de proporționalitate este esențială: critica, dezacordul, nemulțumirea, sesizarea unor presupuse nereguli sau tonul ferm, în lipsa injuriilor, amenințărilor ori expresiilor vădit ofensatoare, nu pot constitui motive de clasare. Reglementarea urmărește previzibilitatea și nu poate deveni un instrument de sancționare a criticii la adresa administrației.

Un alt tip de solicitări semnalate în practică privește documentarea unor cercetări științifice, studii sau lucrări de doctorat și presupune, uneori, nu doar comunicarea unor documente existente, ci identificarea, selectarea, centralizarea și corelarea unui volum considerabil de date, precum și realizarea unor analize, sinteze sau materiale care nu există în evidențele instituției. Dreptul de acces nu obligă autoritatea să creeze documente inexistente și nici să efectueze, în locul solicitantului, activități de cercetare, interpretare sau elaborare a unei lucrări. De aceea, legea trebuie să prevadă posibilitatea clasării cererilor în măsura în care obiectul lor real este realizarea unor asemenea activități. Această regulă nu trebuie să discrimineze solicitările formulate în scop academic, jurnalistic sau științific. Scopul declarat al cererii nu este, prin el însuși, motiv de clasare; dacă sunt solicitate documente și informații existente și deținute de instituție, acestea se analizează și se comunică în condițiile legii. Distincția privește numai obligația de a crea o cercetare, o analiză, o sinteză sau un document nou.

În practică pot apărea și solicitări transmise în serie, prin sisteme automatizate sau prin intermediul unor adrese electronice, în care există îndoieli obiective că numele și datele de identificare declarate aparțin unei persoane reale ori persoanei care formulează efectiv cererea. Simpla utilizare a unui instrument automatizat, a inteligenței artificiale sau a unei adrese de poștă electronică nu dovedește, prin ea însăși, lipsa caracterului real al solicitantului și nu poate constitui motiv de refuz sau de clasare. Problema juridică este diferită: autoritatea trebuie să poată verifica, atunci când există indicii temeinice și concrete, că datele de identificare declarate sunt reale și că răspunsul este adresat solicitantului indicat. Funcționarea unei adrese de e-mail confirmă doar posibilitatea transmiterii unui mesaj la acea adresă, nu și veridicitatea numelui declarat. În lipsa unei asemenea verificări, pot fi folosite identități fictive sau datele unor terțe persoane, cu riscul comunicării unor informații către o persoană neidentificată ori al implicării nejustificate a persoanelor ale căror date au fost folosite.

De aceea, se propune completarea art. 6 cu o procedură limitată de confirmare a identității: verificarea poate fi solicitată numai în prezența unor indicii temeinice și obiective, trebuie motivată și realizată printr-o modalitate rezonabilă și proporțională, iar datele cerute trebuie limitate la strictul necesar. Nu se instituie obligația generală de a transmite copia actului de identitate și nici o prezumție că solicitările numeroase sau redactate automat sunt fictive. Solicitantului i se acordă 10 zile lucrătoare pentru confirmare; numai neconfirmarea în acest termen, după comunicarea motivelor și a modalităților de verificare, permite clasarea cererii. Termenul legal de soluționare se suspendă pe durata acordată pentru confirmare.

6. Costurile reproducerii și comunicării – art. 9

În ceea ce privește reglementarea actuală a costurilor aferente comunicării informațiilor de interes public, art. 9 alin. (1) din Legea nr. 544/2001 prevede că, atunci când solicitarea implică realizarea unor copii de pe documentele deținute de autoritatea sau instituția publică, costul serviciilor de copiere este suportat de solicitant, în condițiile legii. Normele metodologice de aplicare a legii, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 123/2002, reglementează la art. 18 alin. (4) și (5) modalitatea de stabilire a acestui cost.

Astfel, costul serviciului de copiere este definit ca fiind costul direct al operațiunii tehnice de copiere a informației solicitate pe suport hârtie, iar cuantumul acestuia se aprobă sau se actualizează prin act administrativ al conducătorului autorității ori instituției publice și nu poate depăși 0,05% din salariul minim pe economie, calculat pentru fiecare pagină. Aceste două alineate au fost introduse prin Hotărârea Guvernului nr. 478/2016, pentru modificarea și completarea Normelor metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 123/2002.

Reglementarea existentă are însă un domeniu limitat, întrucât vizează exclusiv costul direct al operațiunii tehnice de copiere pe suport hârtie. Aceasta nu oferă un cadru suficient de clar pentru identificarea, extragerea și selectarea documentelor din dosare sau arhive, scanarea și digitizarea documentelor existente numai în format fizic, anonimizarea datelor protejate, pregătirea documentelor pentru comunicare și transmiterea acestora în format electronic. Prin urmare, operațiunile administrative și tehnice care pot presupune un volum semnificativ de muncă rămân în afara mecanismului actual de recuperare a costurilor, deși sunt necesare pentru pregătirea și comunicarea efectivă a informațiilor solicitate.

Art. 9 alin. (1) din forma actuală a Legii nr. 544/2001 prevede suportarea de către solicitant a costului serviciilor de copiere, fără să stabilească un prag inițial gratuit și fără să reglementeze în detaliu modalitatea de fundamentare și aprobare a tarifelor.

Inițiativa propune ca primele 5 pagini reproduse pe suport hârtie să fie gratuite, iar pentru paginile care depășesc acest prag să poată fi perceput un tarif aprobat prin hotărâre a consiliului local sau județean, după caz, ori prin actul administrativ al conducătorului sau organului competent pentru celelalte autorități și instituții.

Tariful nu este o taxă pentru exercitarea dreptului de acces, ci contravaloarea unor operațiuni efective de reproducere și pregătire. În funcție de situația concretă, acestea pot include extragerea documentelor din dosare, selectarea, scanarea, anonimizarea, reproducerea, utilizarea suporturilor materiale și transmiterea. Pentru a evita transformarea tarifului într-o barieră financiară, costurile trebuie să fie efective, rezonabile, verificabile și direct ocazionate de operațiunile suplimentare necesare. Metodologia trebuie să fie transparentă, iar tariful nu poate include cheltuieli generale nediferențiate.

De asemenea, în practică, comunicarea documentelor în format electronic nu presupune întotdeauna o simplă transmitere a unor fișiere deja existente și pregătite. În numeroase situații, documentele se regăsesc exclusiv în format fizic, sunt dispersate în mai multe dosare sau compartimente ori necesită identificare, extragere, verificare, scanare, digitizare și anonimizare

înainte de a putea fi transmise. Faptul că documentele sunt comunicate ulterior prin e-mail sau printr-un alt mijloc electronic nu înlătură timpul de lucru şi resursele efectiv consumate pentru pregătirea lor. Este, aşadar, necesară reglementarea expresă a posibilităţii de fundamentare a unui tarif şi pentru aceste operaţiuni, inclusiv atunci când rezultatul este transmis în format electronic, cu condiţia ca tariful să reflecte numai costurile efective, rezonabile, verificabile şi direct atribuibile activităţilor desfăşurate.

În egală măsură, nu se justifică perceperea unui tarif pentru simpla indicare a unui link direct către informaţii deja publicate şi disponibile gratuit, în mod efectiv, pe pagina de internet a autorităţii sau instituţiei publice.

O altă situaţie care necesită reglementare este aceea în care consultarea documentelor la sediul autorităţii sau instituţiei publice presupune alocarea unei perioade foarte mari din timpul de lucru al unui angajat desemnat, ajungând, în anumite cazuri, să ocupe cel puţin o treime din timpul său efectiv de lucru. Într-o asemenea situaţie, angajatul nu mai poate îndeplini, în mod obişnuit, celelalte atribuţii de serviciu, acestea trebuind redistribuite către alţi salariaţi sau amânate, cu efecte asupra activităţii compartimentului şi asupra soluţionării celorlalte solicitări şi lucrări ale instituţiei. Consultarea documentelor, deşi reprezintă o modalitate importantă de exercitare a dreptului de acces şi trebuie să rămână gratuită în situaţiile obişnuite, poate genera astfel un consum substanţial şi individualizat de resurse umane.

Din acest motiv, se justifică instituirea unei excepţii strict delimitate: atunci când consultarea documentelor presupune alocarea a cel puţin o treime din timpul efectiv de lucru al angajatului desemnat, să poată fi aplicat un tarif orar, prevăzut distinct în documentul de fundamentare a tarifelor, pentru întreaga perioadă de consultare. Mecanismul nu urmăreşte tarifarea accesului obişnuit la documente şi nici descurajarea solicitărilor, ci acoperirea unei părţi din costurile efective generate de alocarea prelungită a resursei umane pentru soluţionarea unei singure cereri, în condiţiile în care atribuţiile curente ale angajatului trebuie preluate sau redistribuite.

Prin urmare, modificarea art. 9 urmăreşte trecerea de la o reglementare limitată la costul tehnic al fotocopierii pe hârtie la un cadru transparent şi verificabil de fundamentare a tarifelor pentru operaţiunile efective de pregătire, reproducere şi comunicare a documentelor, indiferent dacă acestea sunt transmise pe suport hârtie sau în format electronic, precum şi pentru situaţia excepţională a consultării care presupune alocarea unei părţi substanţiale din timpul de lucru al personalului.

8. Corelarea normelor metodologice şi concluzie

Modificările propuse necesită corelarea Normelor metodologice aprobate prin H.G. nr. 123/2002. În special, trebuie adaptate dispoziţiile privind comunicarea informaţiilor deja publicate, evidenţierea şi comunicarea clasării cererilor prevăzute la art. 7^2, evaluarea cererilor vădit disproporţionate potrivit art. 7^1, publicarea tarifelor şi calculul costurilor prevăzute la art. 9, precum şi organizarea consultării fondurilor documentare foarte mari potrivit art. 11^2. Normele de aplicare trebuie să detalieze procedurile administrative, fără să adauge motive noi de refuz şi fără să restrângă garanţiile stabilite prin lege.

9. Concluzii

În concluzie, propunerea legislativă nu urmărește restrângerea dreptului de acces la informațiile de interes public, ci protejarea caracterului său efectiv și a finalității pentru care a fost instituit. Accesul la documente existente rămâne regula. Linkul funcțional poate evita retransmiterea inutilă a informațiilor deja publicate, consultarea efectivă poate asigura accesul la fonduri documentare foarte mari fără multiplicarea lor integral, cererile vădit disproporționate pot fi limitate numai în condiții obiective și motivate, cererile reiterate, abuzive ori care solicită crearea unor materiale inexistente pot fi clasate în limitele expres prevăzute de lege, iar tarifele se raportează la costuri efective și transparente. Scopul comun al acestor măsuri este menținerea unui echilibru între dreptul cetățeanului la informație și obligația autorităților de a funcționa în mod continuu și de a furniza servicii publice tuturor cetățenilor.

Inițiatori:

Tomescu Ion Alin PSD

IENE CORINA PSD

CÂCIU ADRIAN PSD

Nr.crt.	Nume și prenume	Grup	Semnătură
1	Manta Claudia	PSD	
2	ANDRUȘCĂ LUCIAN	PSD	
3	PLOPEANU RODICA	PSD	
4	BORS MĂDĂLIN	PSD	
5.	BUCUR ARIANA	PSD	
6	COJOCARU BOGDAN	PSD	
7	SPOVLĂ ECATERINA	PSD	
8.	GAVRILESCU GRATIELA	PSD	
9.	SAMOILĂ ION	PSD	
10.	RINDER ANA SMARANDA	PSD	
11	RĂDUCANU SEBASTIAN	PSD	
12	MIHAL CEA SILVIA	PSD	
13	PEȚA ȘTEFĂNESCU ELIZA	PSD	
14.	CHIRILĂ VIRGIL-ALIN	P.S.D	
15	Cotea Adela	PSD	
16	STOENICA IRINA	PSD	
17	MATICHESCU MIRELA	PSD	
18	HAGIN AUGUSTIN FLORIN	PSD	
19	LĂPUȘAN REMUS	PSD	
20	CÎMPAN CRISTIAN	PSD	
21	NEATĂ EUGEN	PSD	
22	GEORGESCU GHE. DANIEL	PSD	

Nr.crt.	Nume și prenume	Grup	Semnătură
23	Dejinariu Eugen	PSD	
24.	Popa Marcel	PSD	
25	Drinceanu Vlad Florentin	PSD	
26	Chilot Cuna Fiorela	PSD	
27	TOADER BOGDAN-ANDREI	PSD	
28	Sandu Teorica	PSD	
29.	FURTUNA MIRGLA	PSD	